

Sygn. akt II AKa 288/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Andrzej Kaczmarek
Sędziowie:	SA Zbigniew Makarewicz (sprawozdawca) SA Elżbieta Józwiakowska
Protokolant	st.sekr.sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r.

sprawy

1. Ł.N., syna R. i G. z d. D., ur. (...) w C.,

2. M.O., syna T. i M. z d. P., ur. (...) w C.

oskarżonych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt IV K 104/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec M.O.w części dotyczącej czynu opisanego w pkt V wyroku w ten sposób, że ustala ilość posiadanego środka odurzającego w postaci marihuany na 0,71 grama;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. M. i adw. L. K. - Kancelarie Adwokackie w L. - kwoty po 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu odpowiednio oskarżonym Ł. N.i M.O.w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję: od Ł. N.620 (sześćset dwadzieścia) zł, zaś od M. O.340 (trzysta czterdzieści) zł oraz po 1486 (tysiąc czterysta osiemdziesiąt sześć) zł wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Ł. N.i M.O.zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 23 listopada 2013r. w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać rozboju na P. K., w ten sposób, że posługując się nożem zażądali wydania pieniędzy z kasy sklepowej, jednakże celu swojego nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym Ł.

N. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20.06.2011r. (sygn. akt VIIK 1651/10), a M. O. w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Lublinie z dnia 31.03.2010 r. (sygn. akt Sg 52/09), tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a nadto Ł.N.o to, że:

II. w dniu 23 listopada 2013r. w C., woj. (...) kierował pod adresem P. K. groźby pozbawienia jej zdrowia, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20.06.2011 r. (sygn. akt VII K 1651/10), tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

oraz M.O., o to, że:

III. w dniu 23 listopada 2013r. w C., woj. (...) posiadał wbrew przepisom ustawy środek odurzający w postaci 0,76 grama marihuany, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2015r. Sąd Okręgowy w Lublinie:

Ł. N.i M. O.uznał za winnych tego, że: w dniu 23 listopada 2013r. w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać rozboju na P. K., w ten sposób, że posługując się nożem zażądali wydania pieniędzy z kasy sklepowej, jednakże celu swojego nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym Ł. N.czynu tego dopuścił się w ciągu roku, 7 miesięcy i 6 dni po odbyciu w okresie od 18 stycznia 2006r. do 2 lutego 2006r. i od 20 grudnia 2010r. do 17 kwietnia 2012r. kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym z dnia 20 czerwca 2011r. w sprawie VII K 1651/10 Sądu Rejonowego w Chełmie obejmującego m. in. skazanie za przestępstwo kwalifikowane z art. 280 § 1 k.k., a M. O.w ciągu 4 lat, 1 miesiąca i 28 dni po odbyciu w okresie od 26 września 2008r. do 26 września 2009r. kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 27 października 2006r. w sprawie VII K 1356/06 Sądu Rejonowego w Chełmie za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. skazał Ł. N.na karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a M. O.na karę roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył: Ł. N.karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, a M.O. karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. Ł.N.uznał za winnego tego, że: w dniu 23 listopada 2013r. w C., woj. (...) groził P. K. naruszeniem nietykalności cielesnej, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu roku, 7 miesięcy i 6 dni po odbyciu w okresie od 18 stycznia 2006 r. do 2 lutego 2006 r. i od 20 grudnia 2010r. do 17 kwietnia 2012r. kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym z dnia 20 czerwca 2011r. w sprawie VII K 1651/10 Sądu Rejonowego w Chełmie obejmującego m. in. skazanie za przestępstwo kwalifikowane z art. 191 § 2 k.k. tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec Ł.N.kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec Ł.N.kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 23 listopada 2013r. do dnia 16 stycznia 2015r.;

V. M.O.uznał za winnego tego, że: w dniu 23 listopada 2013r. w C., woj. (...) posiadał wbrew przepisom ustawy środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, tj. marihuany, o masie 0,76 grama tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j.: Dz. U. z 2012 r. poz. 124) i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cytowanej ustawy skazał oskarżonego na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j.: Dz. U. z 2012 r. poz. 124) orzekł przepadek suszu ziela konopi innych niż włókniste opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/1/14 na karcie 161 akt sprawy pod poz. 1 i zarządził jego zniszczenie;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec M.O.kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił M.O.na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata, zaś na mocy art. 73 § 1 k.k. oddał go w tym czasie pod dozór kuratora;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec M.O.kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 listopada 2013 r. do dnia 26 listopada 2013 r.;

IX. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. M. – Kancelaria Adwokacka w L., ul. (...) oraz adw. L. K. – Kancelaria Adwokacka w L., ul. (...) kwoty po 2214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych wykonaną z urzędu;

X. zwolnił Ł. N.i M.O.od ponoszenia kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Wyrok powyższy został zaskarżony przez obrońców oskarżonych.

Obrońca oskarżonego Ł.N.zaskarżył wymieniony wyrok w pkt I, II, III i IV, zarzucając:

1. mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 4 i art. 7 kpk przez wybiórczą analizę i tendencyjną ocenę wyjaśnień oskarżonego Ł.N.i zapisu monitoringu i nieuwzględnienie w ocenie zamiaru popełnienia przestępstw całokształtu zachowania oskarżonego: żartobliwego chowania stojącego na ladzie czekoladowego mikołaja, żartobliwej rozmowy z pokrzywdzoną, niekwestionowanej przez strony procesu świadomości oskarżonego bycia nagrywanym przez kamery sklepowego monitoringu, znajomości pomiędzy oskarżonym a sprzedawczyniami ze sklepu, kilkukrotnego powrócenia w odstępie 2 godzin na miejsce zdarzenia w celu uzupełnienia zakupów, swoistego sposobu żartowania z innymi pracownikami sklepu (w tym okazywania noża, co trafnie zostało zrozumiane przez świadka A. K. jako żart);

2. art. 4 kpk i art. 7 kpk przez uznanie, że jeśli wykonany przez pokrzywdzoną gest był nieznaczny, to może on być niezauważalny na nagraniu o tak niskiej rozdzielczości (s. 12 uzasadnienia wyroku), pomimo tego że z zeznań samej pokrzywdzonej wynika, że rzekomo wykonany przez nią gest nie był nieznaczny (miał to być ruch całej ręki, por. zeznania pokrzywdzonej z 5 sierpnia 2015 r., s. 4 protokołu rozprawy), a jakoś nagrania pozwalała na wnikliwą analizę gestów pokrzywdzonej i oskarżonych, w tym umożliwiła Sądowi Okręgowemu zauważenie nieznacznych ruchów głowy oskarżonego M.O.(s. 10 uzasadnienia wyroku);

3. art. 193 § 1 kpk przez uznanie, że gest pokrzywdzonej może być niezauważalny na nagraniu o tak niskiej rozdzielczości, pomimo tego że ocena wpływu jakości nagrania (w tym jego rozdzielczości i płynności) na powstanie

luk w zapisie obrazu (w rejestracji przebiegu zdarzenia) wymagała posiadania wiadomości specjalnych, powodowała zatem konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, który oceniłby, czy sposób zapisu przebiegu zdarzenia doprowadził do powstania przerw w rejestracji obrazu i jaką długość miały ewentualne przerwy (co z kolei umożliwiłoby ocenę tego, czy gest pokrzywdzonej nie został utrwalony na nagraniu);

II błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że:

1. pokrzywdzona P. K. przestraszyła się zachowania obu mężczyzn (tzn. oskarżonych, s. 1. i 2. uzasadnienia wyroku), lecz nie dała tego poznać po sobie^ pomimo tego że pokrzywdzona zeznała na rozprawie, że strach pojawił się, jak oni już wyszli, przyszła B. i inne koleżanki i rozmawiałam z nimi o tym zdarzeniu (s. 4 protokołu rozprawy z 5 sierpnia 2015 r.), co wskazuje na to, że bodźcem, który wywołał obawę, nie było zachowanie oskarżonych, ale rozmowa z koleżankami na temat zajścia w sklepie;

2. pokrzywdzona wykonała ręką gest, udając sięganie do przycisku wzywającego ochronę (s. 2 uzasadnienia wyroku), pomimo tego że zapis monitoringu sklepowego wyklucza wykonanie przez pokrzywdzoną takiego gestu.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzuconych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Ponadto wniósł o przyznanie wynagrodzenia za reprezentowanie oskarżonego w postępowaniu apelacyjnym. Oświadczając, że wynagrodzenia za wykonane czynności nie otrzymał w całości ani w żadnej części.

Obrońca oskarżonego M.O. na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę art. 4,7, 410, 424 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego wyrażającą się w :

a) dowolnym, a przez to błędnym przyjęciu , że:

oskarżony M.O. w trakcie dokonywania rozboju przez współoskarżonego widział w jego ręku nóż oraz akceptował jego użycie jako narzędzia przestępstwa, chociaż wniosku takiego nie uzasadnia, wbrew odmiennej ocenie Sądu, zapis monitoringu, a nie wynika to również z żadnego innego dowodu,

- pokrzywdzona P. K. po zdarzeniu była roztrzęsiona do tego stopnia, że nie była w stanie obsługiwać kasy, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy, w tym w postaci nagrania monitoringu, słusznie uznanego przez Sąd za wiarogodny dowód, potwierdza coś przeciwnego, mianowicie, że nadal kasę obsługiwała ;

b) nieuwzględnieniu, że w momencie gdy (...) N. rozmawiał z ekspedientką i wyjmował oraz okazywał nóż, M.O. będąc odwrócony bokiem do współoskarżonego dokonywał zapłaty za dokonany zakup, co z samej istoty przeczy zamiarowi uczestniczenia w przestępstwie rozboju i dowodzi braku zainteresowania poczynaniami współoskarżonego, a nadto wskazuje, iż jego uwaga skoncentrowana była na zapłacie, a nie poczynaniach kolegi

- co w konsekwencji skutkowało wadliwym ustaleniem, że (...) O. działając wspólnie i w porozumieniu z (...) N. usiłowali dokonać rozboju na P. K. w ten sposób, że posługując się nożem zażądali wydania pieniędzy z kasy sklepowej.

II. obrazę art. 4, 7, 410 i 424 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż oskarżony M.O. w dniu 23 listopada 2013 r. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci 0,76 grama marihuany, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (sprawozdania z badań na k. 222) wynikało, że ilość posiadanego środka zawierała się w ilości 0,71 gr suszu).

Wniósł o:

a. odnośnie pkt I zaskarżonego orzeczenia o zmianę tego orzeczenia przez uniewinnienie oskarżonego M.O. od zarzucanego mu czynu,

b. odnośnie pkt V zaskarżonego orzeczenia, w oparciu o art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r., o uchylenie orzeczenia i umorzenie postępowania w tej części,

c. uchylenie orzeczenia o karze łącznej z pkt VI wyroku;

d. a także, zasądzenie kosztów obrony wykonywanej z urzędu za II instancję na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...), oświadczając jednocześnie, iż koszty te nie zostały uiszczone ani w całości, ani też w części

ewentualnie, co do czynu z pkt I – o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie:

I. zmienił zaskarżony wyrok wobec M.O. w części dotyczącej czynu opisanego w pkt V wyroku w ten sposób, że ustalił ilość posiadanego środka odurzającego w postaci marihuany na 0,71 grama;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia powyższego wyroku w trybie art. 457 § 2 kpk złożył oskarżony Ł.N. oraz jego obrońca.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł.N. na uwzględnienie nie zasługuje.

Podniesione w apelacji zarzuty obraży prawa procesowego art. 4 i 7 kpk oraz błędu w ustaleniach faktycznych stanowią typową polemikę z ustaleniami sądu I instancji i sprowadzają się do podjęcia przez skarżącego własnej interpretacji zgromadzonych w sprawie dowodów, która byłaby zgodna z wyjaśnieniami podawanymi przez oskarżonego.

Apelacja błędnie jednak interpretuje unormowanie art. 4 i 7 kpk, że ocena materiału dowodowego przez sąd niekorzystna dla oskarżonego stanowi obrazę zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 kpk. Wbrew stanowisku apelacji zasada ta nie zobowiązuje sądu do interpretacji materiału dowodowego na korzyść oskarżonego, lecz zobowiązuje do obiektywnej interpretacji zarówno wyjaśnień oskarżonego jak i pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie.

Oskarżony składając wyjaśnienia w sprawie nie negował okoliczności zajścia podawanych przez pokrzywdzoną, że interesował się utargiem w kasie i wychylił się w jej kierunku, a następnie wyjął nóż oraz że mówił, iż pieniądze by mu się przydały. Stwierdził nadto „byłem trochę pod wpływem alkoholu” (k. 526v). W pełni zrozumiała jest postawa oskarżonego, że na użytek obrony określa swoje zachowanie jako „głupi żart”.

Odbiór zewnętrzny tego zachowania przez pokrzywdzoną był zupełnie inny.

Apelacja odnosi się tylko do zeznań pokrzywdzonej złożonych podczas ostatniej rozprawy przed zamknięciem przewodu sądowego w dniu 5 sierpnia 2015 r. (k. 945 – 947), a więc po upływie roku i prawie 9 (dziewięciu) miesięcy od daty czynu w dniu 23 listopada 2013 r.

Natomiast sąd meriti wskazał, że za podstawę swoich ustaleń wzięł głównie pierwotne zeznania pokrzywdzonej złożone w toku postępowania przygotowawczego, bowiem w czasie procesu podlegała ona różnym naciskom i w postępowaniu sądowym starała się liberalizować swoje zeznania. Takie stanowisko sądu jest w pełni racjonalne, bowiem będąc przesłuchiwaną przez prokuratora w dniu 24 stycznia 2014 r. (k. 206 – 208), a więc po dwóch

miesiącach od daty czynu, świadek podała, że miały miejsce okoliczności, które miały wpłynąć na jej zeznania (wizyta matki oskarżonego, list z przeprosinami w prasie).

Zeznania pokrzywdzonej są kluczowym dowodem przy ustaleniu winy oskarżonego.

Przesłuchana w dniu zdarzenia 23 listopada 2013 r. (k.17) świadek w sposób nie budzący wątpliwości stwierdził, że zachowanie oskarżonego nie było żartem „wyjął z kieszeni nóż i zaczął nim wymachiwać, po czym powiedział żebym dawała mu utarg, gdyż on mu się przyda”. Tej treści zeznania świadek powtórzyła po upływie dwóch miesięcy od daty zdarzenia, podczas przesłuchania przez prokuratora.

Świadczą one jednoznacznie o tym, że zachowanie oskarżonego nie było żartem, lecz usiłowaniem rozboju przy użyciu noża. Na tą ocenę nie ma wpływu okoliczność czy pokrzywdzona wykonała gest w kierunku przycisku wzywającego ochronę, którego nie było, czy też takiego ruchu nie wykonała. Pokrzywdzona twierdzi, że taki ruch wykonała, mimo że nie jest on widoczny na monitoringu. W sytuacji zagrożenia reakcje ludzkie bywają bardzo różne, istotne jest jednak to, że pokrzywdzona odmówiła wydania pieniędzy twierdząc, że wezwie ochronę. Taka postawa oraz słowa koleżanki wychodzącej na zaplecze „dzwoń jak coś” (k. 207, 531v), w ocenie pokrzywdzonej spowodowała, że oskarżony schował nóż i wyszedł ze sklepu.

Należy się zgodzić z apelacją, że taka postawa oskarżonego, który wiedział o tym, że w sklepie jest monitoring i że był znany ekspedientkom, była irracjonalna, lecz działanie sprawców będących pod wpływem alkoholu (oskarżony ten fakt potwierdził k. 526v) najczęściej bywają nieracjonalne.

Pokrzywdzona nie miała żadnego powodu, aby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego o dokonanie przestępstwa. Natomiast o wiarygodności jej zeznań świadczą również czynności podjęte po zdarzeniu, które potwierdzają zeznania personelu sklepu: B. B., E. W., E. M., A. K. i R. S..

Z zeznań tych wynika również, że pokrzywdzona była przerażona postawą oskarżonego, a nie rozmową z koleżankami z pracy.

W tych warunkach wbrew stanowisku apelacji sąd meriti zgodnie z uprawnieniami wynikającymi z art. 7 kpk dokonał prawidłowych ustaleń w sprawie, które nie są dotknięte błędem natury faktycznej lub logicznej.

Natomiast okoliczność, że apelacja dokonując wybiórczej oceny materiału dowodowego stara się przedstawić odmienny pogląd nie świadczy o tym, że sąd orzekł w wyniku błędu w ustaleniach faktycznych.

Zgodnie z art. 433 § 1 kpk sąd odwoławczy rozpatruje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Skarżący wskazał, że zaskarża wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 sierpnia 2015 r. w pkt I, II, III, i IV, lecz zarzuty apelacji i jej uzasadnienie odnoszą się jedynie do usiłowania rozboju opisanego w pkt I.

W tych warunkach Sąd Apelacyjny uznając, że ustalenia sądu meriti odnośnie czynu przypisanego w pkt II są również prawidłowe uznał, że nie zachodzi potrzeba szerszej analizy materiału dowodowego w tym zakresie, bowiem nie występują okoliczności wymienione w przepisach art. 435, 439 § 1, 440 i 455 kpk.

Odnosząc się do wymiaru kary zgodnie z art. 447 § 1 kpk Sąd Apelacyjny uznał, że sąd meriti prawidłowo ocenił nietypową okoliczność dokonania przypisanego oskarżonemu usiłowania rozboju i orzeczona kara przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia odpowiada wymaganiom art. 53 kk.

Orzeczenie odnośnie kosztów sądowych za drugą instancję uzasadnia art. 627 i 636 § 1 kpk.